

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu i Trybunału, strony, a więc także beneficjent pomocy, nie mają prawa dostępu do dokumentów w przypadku postępowania w sprawie kontroli pomocy państwa. Wynika z tego, że w pkt od 87 do 89 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że nie istniały szczególne okoliczności w sposób oczywisty wskazujące na to, że należało odmówić żądaniu dostępu do dokumentów. Komisja twierdzi bowiem, że z orzecznictwa jasno wynika, że omawiane dokumenty w całości objęte są wyjątkiem od prawa dostępu do dokumentów, a więc każdy dokument nie powinien być indywidualnie badany.

Ponadto, postępowania w sprawie kontroli pomocy państwa to postępowania prowadzone przeciwko państwu przyznającemu pomoc, w szczególności w przypadku, gdy beneficjent pomocy nie jest do niej uprawniony. W związku z tym, w odniesieniu do kwestii dostępu do dokumentów istotne jest to, co orzekł sam Trybunał w ramach postępowań w sprawach o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państw członkowskich na mocy art. 226 WE, a mianowicie, że nie istnieje publiczne prawo dostępu do dokumentów w tego rodzaju postępowaniach.

Zdaniem Komisji, zaskarżony wyrok prowadzi również do absurdalnych skutków, a mianowicie do tego, że powszechny krąg odbiorców na podstawie ustawodawstwa wspierającego przejrzystość, czyli rozporządzenia nr 1049/2001⁽²⁾, korzysta z szerszego prawa dostępu do dokumentów niż beneficjent pomocy, który jest bezpośrednim uczestnikiem tego postępowania toczącego się przeciwko niemu i który jest także — właśnie z powodu tego, że sprawa dotyczy go indywidualnie i bezpośrednio w rozumieniu art. 230 ust. 4 WE — uprawniony do wniesienia skargi na decyzję kończącą postępowanie. Jeszcze trudniej zrozumieć powody dalszych konsekwencji [zaskarżonego wyroku], a mianowicie sytuację, w której skarga beneficjenta pomocy oparta na znajdującym zastosowanie orzecznictwie może zostać oddalona, podczas gdy nie ma takiej możliwości w odniesieniu do skargi beneficjenta pomocy albo niezależnej strony trzeciej, opartej na rozporządzeniu w sprawie przejrzystości.

W trzecim zarzucie odwołania Komisja kwestionuje okoliczność, że zaskarżony wyrok nadaje odmienne znaczenie temu samemu wyrażeniu, czyli pojęciu „dokument” w liczbie pojedynczej, zawartemu w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 i w jego art. 6. W rozumieniu art. 4 ust. 2 pojęcie to oznacza, że każdy dokument należy indywidualnie rozważyć w związku z odmową dostępu, natomiast Sąd Pierwszej Instancji dokonał takiej wykładni art. 6, według której można żądać dostępu do zbioru dokumentów określonych jako akta administracyjne.

W czwartym zarzucie odwołania Komisja stwierdza, że Sąd naruszył art. 255 WE, ponieważ wyrok nie opiera się na brzmieniu przepisów, lecz na założeniach wyprowadzonych bez odwołania się do brzmienia przepisów.

Wreszcie Komisja podnosi, że Sąd błędnie uznał, iż oba postępowania dotyczące kontroli pomocy państwa przyznanej Technische Glaswerke Ilmenau GmbH były już zakończone w chwili wydania decyzji w sprawie dostępu do akt administracyjnych, tak więc organy władzy nie miały interesu w utrzymywaniu ich poufności. Stwierdzenie to jest częściowo błędne z powodu

postępowania toczącego się przed Sądem. Sąd miał również błędnie uznać, że rozporządzenie nr 1049/2001 wyprowadziło z użycia wcześniejsze orzecznictwo i właściwe przepisy dotyczące monitorowania pomocy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, C 331, str. 29

⁽²⁾ Dz.U. 2001, L 145, str. 43

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 20 marca 2007 r. — Arcor AG & Co. KG przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-152/07)

(2007/C 140/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Arcor AG & Co. KG.

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec.

Przypozwana: Deutsche Telekom AG

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywę Komisji 90/388/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie konkurencji na rynkach usług telekomunikacyjnych⁽¹⁾ oraz dyrektywę 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. w sprawie wzajemnych połączeń w sektorze łączności elektronicznej w celu zapewnienia usług powszechnych oraz interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady dostępu do sieci otwartej (ONP)⁽²⁾ należy rozumieć w ten sposób, że w 2003 r. krajowy organ regulacyjny nie może zobowiązać operatora sieci połączeń wzajemnie połączonej z publiczną siecią telekomunikacyjną do zapłaty na rzecz dominującego na rynku operatora sieci użytkowników pewnej kwoty celem wyrównania deficytu, który powstał po stronie operatora sieci użytkowników w związku z udostępnieniem użytkownikom dostępu?

W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy sąd krajowy powinien uwzględnić niezgodność z prawem wspólnotowym tego rodzaju zobowiązania, które odpowiada treści prawa krajowego, w ramach postępowania o zatwierdzenie zobowiązania operatora sieci połączeń do udziału w kosztach?

⁽¹⁾ Dz.U. L 192, str. 10

⁽²⁾ Dz.U. L 199, str. 32

W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy sąd krajowy powinien uwzględnić niezgodność z prawem wspólnotowym tego rodzaju zobowiązania, które odpowiada treści prawa krajowego, w ramach postępowania o zatwierdzenie zobowiązania operatora sieci połączeń do udziału w kosztach?

⁽¹⁾ Dz.U. L 192, str. 10

⁽²⁾ Dz.U. L 199, str. 32

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 20 marca 2007 r. — Communication Services TELE2 GmbH przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-153/07)

(2007/C 140/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Communication Services TELE2 GmbH.

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec.

Przypozwana: Deutsche Telekom AG

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywę Komisji 90/388/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie konkurencji na rynkach usług telekomunikacyjnych ⁽¹⁾ oraz dyrektywę 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. w sprawie wzajemnych połączeń w sektorze łączności elektronicznej w celu zapewnienia usług powszechnych oraz interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady dostępu do sieci otwartej (ONP) ⁽²⁾ należy rozumieć w ten sposób, że w 2003 r. krajowy organ regulacyjny nie może zobowiązać operatora sieci połączeń wzajemnie połączonej z publiczną siecią telekomunikacyjną do zapłaty na rzecz dominującego na rynku operatora sieci użytkowników pewnej kwoty celem wyrównania deficytu, który powstał po stronie operatora sieci użytkowników w związku z udostępnieniem użytkownikom dostępu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 20 marca 2007 r. — Telekom GmbH przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-154/07)

(2007/C 140/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: 01051 Telekom GmbH.

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec.

Przypozwana: Deutsche Telekom AG

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywę Komisji 90/388/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie konkurencji na rynkach usług telekomunikacyjnych ⁽¹⁾ oraz dyrektywę 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. w sprawie wzajemnych połączeń w sektorze łączności elektronicznej w celu zapewnienia usług powszechnych oraz interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady dostępu do sieci otwartej (ONP) ⁽²⁾ należy rozumieć w ten sposób, że w 2003 r. krajowy organ regulacyjny nie może zobowiązać operatora sieci połączeń wzajemnie połączonej z publiczną siecią telekomunikacyjną do zapłaty na rzecz dominującego na rynku operatora sieci użytkowników pewnej kwoty celem wyrównania deficytu, który powstał po stronie operatora sieci użytkowników w związku z udostępnieniem użytkownikom dostępu?